

viktorie hanišová

román host

AN
EZ
KA

A stylized, high-contrast illustration of a face. The face is defined by thick, black, hand-drawn outlines for the hair, eyes, nose, and mouth. The background is a solid grey. The text 'AN EZ KA' is written in large, white, rounded, sans-serif capital letters across the face. There are several red and yellow accents: a red shape above the 'A', a red shape above the 'E', a yellow vertical bar between the 'E' and 'Z', a red shape above the 'Z', and a yellow bandage with three white dots on the 'A'. The overall style is graphic and minimalist.

**HOST
BRNO
2015**

**VIKTORIE
HANIŠOVÁ:
ANEŽKA**

N

ž

A

© Viktorie Hanišová, 2015

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-672-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-673-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-674-8 (Formát MobiPocket)

Tentokrát jsem čekala až do druhého dne. Minule jsem je nedůstojně prosila, aby už konečně vstali od stolu a někoho poslali ven, ale oni jen rutinně vyplnili protokol a dali mi podepsat lejtstro. Co se prý divím, takových případů mají spoustu.

V 6.45 utnulo kovové zvonění včerejší večer. Nebylo třeba vstávat a oblékat se. Několikrát jsem silně mrkla, abych vyplavila ospalost zažranou pod víčky. Vysvobodila jsem tělo ze zkamenělého postoje, uvolnila prsty stále ještě zakousnuté do okenní římsy a procvičila ztuhlé ruce, do kterých se vyryly nerovnosti dřeva. Zkontrolovala jsem doklady v peněžence a po špičkách opustila byt.

Navzdory časné ranní hodině mi domovní dveře z rukou vyrvalo prudké slunce. Vydala jsem se dolů svou obvyklou trasou a přitom zírala do vyprahlého, rozpukaného chodníku. Kolikrát jsem už tudy šla, touhle uličkou hanby, s pocity ponížení, vzteku i strachu. Těžký vzduch mi hrbil záda, ploužila jsem se ulicí jako stařena. Moje boty se vyhýbaly rovnému povrchu a záměrně vyhledávaly zlověstně rozšklebené pukliny v asfaltu. Co krok, to jeden z dětských snů zašlapaný do země. Chodník je nasával hrubými póry jako houba. Vychutnávala jsem si tu bolest, která mi říkala, že jsem stále ještě naživu a že si to budu muset prožít celé znovu, a přesto tentokrát jinak. Když byly všechny moje naděje a touhy navždy uvězněné v porézním povrchu chodníku, stanula jsem konečně před prosklenými dveřmi. Než jsem vzala za naleštěnou kovovou kouli od dveří do služebny, ruka se mi automaticky sbalila do pařátu. Tuhle chladnou, němou svědkyni své ubohosti jsem měla v ruce už nesčetněkrát.

Vedle mě prolétl nepříjemný výjev. Ztuhla jsem a trnutím vrátila obraz zpět doprostřed skleněné tabule. Její

pohled splynul s mým. Nedůvěřivě jsem nakrčila obočí na odraz před sebou, sotva bych se poznala. Zarudlé oči podkreslené tmavými kruhy, našedlý obličej orámovaný mastnými vlasy protkanými bílými nitkami. Včerejší večer mi obtiskl do tváře deset let. Zpozorovala jsem několik ohyzdných pupínků, které mi vyrašily na bradě a čele. Nemístně jsem se uchechtla, však jsem dobře věděla, co znamenají. Ani po tom všem, čím jsme si spolu prošly, to moje bláhové neplodné tělo přece jen ještě nevzdalo! Zítřa či pozítří najdu na svých kalhotkách první stopy odumřelé děložní sliznice zbarvené krví do ruda. Až se moje děloha za pár dnů vyčistí a připraví na další cyklus, dá signál mým vaječnicům, které ze svých zásob vyškrábnou jedno z posledních vajíček. Vyčistí se mi pleť, projasní bělmo, nalijí prsa. Jediné zbraně mého organismu, evolucí odsouzeného k pasivitě.

Mužové, jsem připravená! rozkřičí se moje tělo bez jakékoli známky důstojnosti. Na rozdíl ode mě stále pevně věří, že se mnou jeho genetická informace nezanikne. Že se otiskne do šroubovice DNA svého potomka.

Bude to i tentokrát zbytečné. Největší lidská buňka, zázrak přírody, vrchol evoluce, odejde jako vždy do septiku. O pár dnů později mé tělo opět s velkým rámušem uklidí svou naleštěnou zbroj a začne trucovat. Ale takhle to neskončí, na to ho znám až příliš dobře. Třeba se to povede příště, snaží se samo sebe přesvědčit. Takhle spolu, mé tělo a já, válčíme téměř čtyřicet let. Hádáme se, chrlíme jeden na druhého výčitky a pak se na sebe urážíme. Manželská dvojice, neschopná spolu vyjít ani se rozejít.

Z myšlenek mě vytrhl skřípavý hlas paní Majerové: „Tak už zase? To se vyřeší, nebojte, ona se vám vrátí,“ snažila se mě ukonejšit.

„Je tu dnes paní Kratochvílová?“ řekla jsem poněkud stroze místo pozdravu.

„Copak jste si minule nevšimla?“ potřásla Majerová hlavou. „Kratochvílová je už několik týdnů na mateřské. Holčička. Místo ní nastoupil poručík Tlustý, počkejte, ohlásím vás.“

To je nepříjemné, pomyslela jsem si. Snad se nebude moc vyptávat.

Nomen omen bylo první, co mě napadlo, když jsem otevřela dveře do kanceláře. Za stolem seděl asi třicetiletý muž, nohy měl doširoka od sebe, aby se mezi ně vešlo povislé břicho, kravatu špatně uvázanou a vlasy mastné tak, že by se z nich dal ždímat tuk. S přihloupě pokrčeným nosem mžoural do obrazovky a ukazováčky ťuk ťuk vyťukával z-p-r-á-v-u na klávesnici.

„Dobrý den, jmenuji se Čechová a ráda bych nahlásila pohřešování blízké osoby,“ sdělila jsem mu důvod své návštěvy a s mírným potěšením sledovala jeho zmatečný výraz. Očividně neznal správný postup, možná byl doposud jen pochůzkář. Bylo třeba ho zaučit, zajíčka. Zkušeně jsem namířila prst na přihrádku s příslušným formulářem a do protokolu uvedla potřebné údaje: věk, telefonní číslo na mobil, popis oblečení a místo a čas, kde a kdy jsem ji viděla naposledy. Tlustý nevěděl, na co se má ptát, tak jsem mu trochu pomáhala a dávala mu i instrukce, jak vyplnit protokol. Ne, nemá bankovní účet ani kartu. Ano, byl to opakovaný útěk. Ano, dá se předpokládat, že se za pár dní vrátí sama, ostatně nebylo by to poprvé. Ano, souhlasím, zatím není třeba sestavovat pátrací tým, ještě vyčkáme, panika by byla předčasná a zbytečná. Nakonec jsem přidala i telefonní číslo na kurátorku. Tlustý poctivě vyplnil protokol, přešel ho očima, vytiskl, do pravého rohu bouchl razítko a do něj naškrábal svůj podpis. Pak si odkašlal a dlouze si papír prohlížel. Poškrábal se na hlavě, kousl se do rtu a zamyšleně nakrčil čelo. A pak se mu najednou rozjasnila tvář. Konečně mu docvaklo, co na ležstru chybí.

„Máte nějakou aktuální fotku?“ zeptal se. Oči mu při tom svítily hrdoostí.

„Tady, ale snad by stačila i ta předchozí, mezitím se vůbec nezměnila.“ Tedy alespoň fyzicky ne, pomyslela jsem si.

Výsledkem společně strávené půlhodinky bylo oficiální vyhlášení pátrání po mé jediné dceři, které však bylo zcela zbytečné, protože Agnes se mi nikdy nevrátí. A nezjistila jsem to předchozí večer. Ztratila jsem ji už dávno, pokud jsem ji kdy vůbec měla.

Na záchodě jsem si dlouze myla ruce. Osušila jsem je ručníkem a pak dlaně ještě dlouho třela o kalhoty, až mě začaly nepříjemně pálit. Teprve poté jsem v zadní kapse nahmatala složený papír. Informace pro policejní web.

Čechová Agnes Bianca
pohřešovaná žena

Datum narození: 17. 5. 1999

Pátrání vyhlášeno: 15. 6. 2014

Bydliště: okres Hlavní město Praha

Ozbrojena: NE

Nakažlivá nemoc: NE

Státní příslušnost: Česká republika (CZ)

Výška: 170 cm

Zdánlivé stáří: 15 let

Popis osoby:

POSTAVA střední

BARVA VLASŮ černá

BARVA OČÍ tmavě hnědá

Podrobný popis:

Pohřešovaná dívka byla svou matkou naposledy prokazatelně viděna 14. 6. 2014 krátce před půlnocí v místě svého bydliště v Libni. Od té doby o sobě nepodalala žádnou zprávu. Na sobě měla úzké džínové

kalhoty, růžové tričko s dlouhými rukávy, béžové tenisky „kecky“, šedou mikinu s kapucí a kostkovanou plátěnou tašku přes rameno. Vzhledem k tomu, že pohřešovaná osoba byla v minulosti opakovaně vídána s osobami páchajícími kriminální činností, je dána důvodná obava, že by se mohla stát obětí trestného činu nebo být do trestné činnosti zapletena.

Bezděky jsem zavrtěla hlavou nad tím nesmyslem. Úřední lejstra dokážou každého člověka, každičkový lidský prožitek přetavit v neživotný shluk písmen a mezer. Celý Agnesin svět se scvrkl na jediný list papíru. Zpráva poměrně výstižně popisovala její vzhled, ale o ní samotné neříkala nic. Nic nesdělovala o jejích zálibách a trápeních. Nepsalo se v ní o skutečných důvodech, proč ode mne Agnes předchozí večer utekla. Proč dala přednost deštivé noci před svým útulným pokojem.

Ani já jsem si tím najednou nebyla tak jistá.

Snažila jsem se vybavit si policistův obličej, když jsem mu podala fotku. Vypadal překvapeně? Zkoumal ji déle, než je obvyklé? Policista nejdříve letmo pohlédl na fotografii a založil ji do spisu. Pak desky ještě jednou otevřel a podíval se dovnitř. Třeba jen kontroloval datum nebo razítko. Každopádně se nezeptal.

Proč se to tak strašně pokazilo?

Kde jsem jen mohl udělat chybu?

Tak se ptá zoufalý člověk, jehož dráha osudu se neprotíná se sny jeho dětství a mládí. Někdo takový bláhově

věří, že za jeho osobní tragédií stojí jediná příhoda, při které se jeho osud zašmodrchal a vydal po nesprávné výhybce. Snaží se ve svém neštěstí najít logické souvislosti, neboť je přesvědčen, že se celý jeho nešťastný život dá poskládat do řetězce kauzálně propojených událostí. Věří, že kdyby se mohl vrátit v čase a jednu jedinou příhodu ze své minulosti vymazat, jeho osud by se vrátil do předepsaných kolejí.

Pokud by Julie měla zapíchnout kružítko do určitého bodu na čáře svého života, od kterého se tento bolavý příběh začal odvíjet, bez váhání by zvolila krátký okamžik, který se před lety odehrál na dámských záchodcích jedné pražské logistické firmy. Julie si sem šla ulevit (ve skutečnosti se spíše chtěla na okamžik zašít) po náročné páteční pracovní poradě. Když se v úzkém prostoru před kabinkou nahnula nad umyvadlo, aby si opláchla potem ulepenou tvář, něco ji udeřilo do zadku tak silně, že bolestivě ťukla hlavou do zrcadla.

„Soráč,“ zamumlala Máca a omluvně si ukázala na vypouklé břicho, které se drze dralo z napnutého trička, „už se to nestane, dneska jsem tu naposled.“

Už abys vypadla, pomyslela si Julie a přinutila se k chápatému úsměvu: „Nic se nestalo, obdivuju tě, jak to horko zvládáš.“

Osušila si ruce i tvář a zavřela za sebou dveře od toalety. Při cestě do kanceláře výjimečně odmítla zajít s účetní na rauchpauzu, protože ji na schůzi šéf doslova zavalil prací.

Firma, ve které pracovala, měla donedávna pouze několik desítek zaměstnanců, po jejím převzetí nadnárodní společností se ovšem značně rozrostla. Nové vedení začalo ve své české pobočce záhy takzvaně nastavovat optimalizační procesy, které převrátily vzhůru nohama veškeré zvyklosti. I tento páteční mítink byl věnován zásadním změnám. Julie jako vedoucí sekce *human resources*, které

se doposud jednoduše říkalo personální oddělení, byla na schůzi pověřena poměrně náročným úkolem. Šlo o to transparentně rozdělit zaměstnance podle jejich pracovního zařazení a individuálního přínosu pro firmu. Bylo třeba oddělit skutečně kvalitní osoby od těch méně hodnotných, tedy takových, jejichž činnost přinášela společnosti nižší a obtížně měřitelný zisk. Řadoví pracovníci si měli prostřednictvím nové hierarchizace lépe uvědomit podřazené postavení vůči svým šéfům, a ti zase vůči top managementu jak v České republice, tak i v centrále ve Velké Británii. Postavení každého zaměstnance mělo být na zaměstnanecké kartě nově viditelně označeno pomocí písmen A, B a C. Od této kategorie se odvíjelo nejen finanční ohodnocení zaměstnance, ale byly s ním spojeny i další zaměstnanecké benefity jako například vstup do VIP prostor firmy, pracovní stůl u okna, či dokonce vlastní kancelář nebo permanentka do posilovny a solária. Současně se ovšem žádný lidský zdroj nesměl cítit vyčleněn z kolektivu, aby to neohrozilo jeho loajalitu k vedení. Kromě těchto tří skupin ještě existovala zvláštní kategorie zaměstnanců, jimž se říkalo *replaceables* neboli „riplejsáci“, kteří měli zaměstnanecké kartičky béžové barvy. Jednalo se o uklízečky, údržbáře či řidiče, tedy osoby, které byly na svých postech snadno nahraditelné. Na ty se zaměstnanecké benefity nevztahovaly vůbec, neboť nepřinášely firmě přímý zisk.

Úkolem Julie bylo uvést novou dialektiku do praxe a vytvořit systém evaluace kvality zaměstnanců. Neměla z takové práce radost. Léta si tyto lidi vychovává k obrazu svému, ukazuje jim cestu, jak být lepším zaměstnancem, a z vedení jí do toho neustále zasahují. Ale co naplat, tahle práce je prostituce jako každá jiná, peníze si musí zasloužit. Jednou jí to zadali, a proto úkol musí splnit, takhle to na světě chodí. Tak jak jí bylo na schůzi doporučeno, začala nejdříve zpracovávat předběžný

návrh kategorizace lidských zdrojů podle jejich pracovního zařazení. Otevřela si abecední seznam zaměstnanců, začala z něj myší vykrajovat jména a přehazovala je jako balíky slámy do jednoho ze čtyř sloupečků v pravé části obrazovky. Po chvíli si však uvědomila, že kategorizaci provádí úplně špatně. Například Jana Machová, obyčejná fakturantka, která má navíc často ošetřovačku na dítě, nemůže sdílet stejnou skupinu s Petrou Drápalovou, osobní asistentkou generálního ředitele podniku. A naopak manažer optimalizace procesů nepatří k plebsu.

Julie se oběma dlaněmi odtlačila od stolu, opřela hlavu o podhlavník kancelářské židle a zadívala se na bílý strop. Několikrát se zhluboka nadechla. Poté popojela s židlí zase ke stolu a klikla myší, aby znovu otevřela soubor. Upřeně zírala na obrazovku, která se jí slila v bělavé nic. *Nada*. Písmenka se rozmlžila do prázdnoty, čtyři sektory tabulky vytvořily jediný celek. Bílý strop. Julie vši silou sevřela víčka, až se jí před očima spustil stříbrný ohňostroj, a po pár vteřinách znovu upřela pohled na zářivé nekonečno. Mezi ní a světem se vytvořil mlžný opar, který jí znemožnil vidět věci kolem sebe. Julie ještě chvíli nehybně zírala na monitor. Co se to s ní jenom děje, proč se nemůže soustředit? Měla na sebe vztek, že se nedokáže zamyslet.

Z bílé obrazovky najednou probleskl úplně nový obraz. Její vlastní obličej, který se na ni groteskně šklebil po bolestivém nárazu do zrcadla. A za ním rozostřená široká silueta. Julie nevěřičně nakrčila obočí. Vykolejila ji snad bezvýznamná kolize s kolegyní? Sáhla si na čelo a nahmatala drobnou bouli. Bolest na čele sotva cítila. Pod bouličkou, kdesi mnohem hlouběji v hlavě, však vytušila mnohem bouřlivější procesy. Mozek se jí nafukoval jako balón, celá hlava ji brněla. Bouchnutím o zrcadlo se zřejmě narušily zaběhnuté nervové dráhy v mozku a nervové buňky si musely začít hledat nové

cesty pro přenos signálu. Julie pocítila náhlou, ale o to palčivější zášť vůči Máce a ostatním kolegyním, které už v práci nevidala. Současně v ní vzrůstala úzkost, kterou cítila už několik měsíců či snad let. Schovala si obličej do dlaní a začala zhluboka dýchat, aby zahнала bodavou bolest ve spáncích. Tisíce špičatých kladívek Julii tloukly do lebky. Ostrý skalpel se jí zařezával do mozkové kůry a dělil ji na drobné kousky. Julie se opřela lokty o stůl, aby neomdlela, a veškerou zbylou energii věnovala odstranění bolesti a hučení v hlavě.

Konečně. Beztvaré myšlenky a nápady, které jí doposud chaoticky poletovaly v hlavě, se slily v jednu jedinou představu. Rozmazané skvrny kolem ní se měnily v konkrétní předměty. Julie spustila dlaně, kterými si chránila obličej, a zadívala se před sebe. Zaostřila někam do dálky, zcela mimo tuto kancelář i budovu. V dáli viděla něco úplně malého, ale se zřetelnými obrysy.

Žena, která toho dne odchází z práce, je úplně jiná Julie. Když vkládá kartu do elektronických píchaček, ruce se jí nechvějí. S napřímenými zády a sebejistým krokem sestupuje po schodech k východu. Tělo jí obklopuje aura sebevědomí a odhodlání. Julie už zná řešení svého problému: I ona chce mít nalitá prsa a tlusté břicho, aby se jí mohla ostentativně otírat o pracovní stůl a agresivně vytlačovat kolegyně od kávovaru. I ona si přeje, aby na něj sahalí lidé, kteří jí doposud vykali, a ptali se jí, jestli to bylo přirozené, nebo umělé oplodnění. Už samu sebe vidí v nové roli a se zasněným úsměvem si představuje, jak heká do schodů a v podpaží se jí dělají propocené koláče.

Dá se to vlastně považovat za zcela logické a rozumné rozhodnutí. Co se týče kariéry, dosáhla Julie nejvyššího možného postavení a není kam dál postoupit. Její jedinou starostí je, jak si práci udržet, ale jako realista ví, že výš to v jejím oboru už nepůjde. Říká se tomu skleněný

strop. Dítě by tedy mohlo být tou správnou přidanou hodnotou k dosavadnímu životu. Je načase, aby své znalosti a zkušenosti dobře zúročila. Teď už ví, jak je má nejlépe investovat — předá je svému potomkovi.

Večer se doma svlékne a postaví před zrcadlo. Nemilosrdným pohledem přejede celé své tělo. Natočí se k zrcadlu zleva, zprava, udělá čelem vzad a snaží se prohlédnout i zezadu. Pozoruje své tělo jako nějaký objekt, zvíře v zoo, žábu napuštěnou ve formaldehydu. Neuniknou jí ani nejružnější zákoutí, která obyčejně zůstávají očím skryta.

Tohle tělo je připraveno rodit, říká si Julie, když se trýzní zkoumáním nedostatků na svém zevnějšku. Vždyť už také má nejvyšší čas. Každý rok ji stojí větší a větší úsilí, aby tělo udržela v jakž takž přijatelném tvaru. Přesto vidí, že její prsa, hlavně to pravé, trochu visí a zadek začíná být přes veškerou péči poněkud rozkydlý.

Julie přiblíží obličej k zrcadlu a přimhouří oči. Když se jí její vlastní odraz rozmlží, stále se může považovat za krásku. Jemná pleť, jejíž bledost je podtržena hustými, mírně zvlněnými zrzavými vlasy. Symetrický obličej, velké zelenošedé oči a plná ústa. Když ovšem oči doširoka otevře, maličko se zakaboní. Pod bílou kůží prosvítají popraskané žilky a na čele se mračí první vrásky. Povolá oční víčka zčásti zakrývají dlouhé řasy. Julie o svých vadách na kráse dobře ví, však je také musí každé ráno urputně maskovat. Za kosmetické přípravky, poradenství vizážistky a kadeřnické služby vydává každý měsíc nemalé částky. Ještě více investuje do oblečení a bot. Potkat někdy nenalíčenou a neupravenou Julii na ulici? Něco takového by se nikdy nemohlo stát. Vlasy má vždy pečlivě vyfoukané a uhlazené, na saku kostýmku ani smítko, boty jsou za všech okolností beze zbytku vyleštěné. Julie je prostě ve všech ohledech perfektní. Tedy alespoň si to doposud myslela.

Není to samozřejmě poprvé, co se Julie zabývá myšlenkou na dítě. Pokud máte ženské nebo mužské reprodukční orgány, nemůžete se otázkám na potomky vyhnout. Julii provází otázka mateřství od raného dětství. Už jako malá si přála děťátko. Matka jí proto ke čtvrtým narozeninám koupila umělé miminko s mrkacíma očima a kudrnatými světlými vlásky. Julie miminko krmila mlíčkem z růžové lahvičky, držela ho na rameni a poklepávala mu po zádech, aby si odříhlo, přebalovala ho a koupala v opravdové dětské vaničce. S kamarádkou od sousedů Evkou Jičínskou chodily se svými kočárky na vycházky na náves. Julie si s miminkem hrála dokonce raději než s kocourem Karlem, který k nim chodil na terasu pro kuřecí kosti. Na rozdíl od kocoura mohla svou panenku hladit, kdy se jí zlíbilo, protože nemohla utéci. Světlovlasá panenka vždy trpělivě čekala, až jí učeše vlásky, a vůbec nevadilo, když jí kartáčem omylem vytrhla chomáček chemlonu. Dělej si se mnou, co chceš, říkala jí panenčina mrtvolně usměvavá tvář. Maminka její zálibu s potěšením sledovala.

„Až budeš mít jednu opravdové miminko, budu ti pomáhat se o něj správně starat,“ povídala jí zasněně. „Budu k tobě chodit každý den a naučím tě ho správně ukládat i krmit.“

Až do puberty byla pro Julii představa, že jednou bude mít dítě, nebo nejlépe rovnou dvě, blond princeznu s modrýma očima a tmavovlasého rošťáka, naprosto neodmyslitelná. Chtěla být jako její matka, která se jí zcela obětovala. Pak se však v Julii začalo cosi lámat. Bezpochyby to souviselo s její vzrůstající opozicí vůči matce. Velmi nelibě nesla, že si s ní najednou nemá o čem povídat. Matka chodila dopoledne pomáhat do JZD, aby se odpoledne a večer mohla věnovat manželovi a své dceři. Většinu dne trávila vařením nebo péčí o zahradu. Nezájímala se o dění kolem sebe a ani sobě samé nevěnovala

nijak zásadní péči. Tělo jí tak obrostlo tukem, že sotva dopnula fialové šatovky, které kdysi nosila jako těhotná. Večer si většinou sedla k televizi a sledovala seriály nebo estrády. Ideální členka socialistické společnosti, která oddaně plní své povinnosti a nezajímá se o dění kolem sebe — tak ji začala vidět Julie, která právě dospěla do evolucí naprogramovaného období vzdoru vůči společnosti i svým nejbližším.

„Co jsi dělala, když sem přišli Rusové?“ ptala se matky jednou s plamenným výrazem v očích.

„To bylo tehdá, když se nám urodilo hodně rynglí,“ odpověděla matka bez zaváhání. „To víš, v zimě tehdy nebylo v obchodech moc ovoce. A tak se všechno muselo zavařovat, když jsme chtěli, abyste měli trochu těch vitamínů. Tenkrát jsem nafasovala několik kilo rynglí, byly už trochu potlučené a místy hnědly, tak jsem je musela rychle zpracovat. Pustila jsem si rádio a samozřejmě jsem měla strach, když jsem viděla venku projíždět Rusáky v obrněných vozech, ale do sklepa jsem se nešla schovat. Stála jsem u kastrolu celá shrbená, aby mě nebylo vidět oknem, a zavařovala. Ale díky bohu, že žijeme tady, na vesnici, o nás se nezajímali,“ vyprávěla jí matka a dmula se při té vzpomínce pýchou.

Představa matky, která se hrdě krčí u plotny, zatímco se za oknem odehrávají velké dějiny, Julii zcela znechutila. Začala se za ni stydět. Když Juliiny odvážnější kamarádky po schůzi SSM chodily tajně na pivo a vyprávěly si vtipy o komunistech, které slyšely od rodičů, Julie raději zahanbeně chvátala domů.

Brzy po tom, co složila maturitu, Julie opustila malebnou, ale k smrti nudnou vesnici v západočeském pohraničí a přestěhovala se do Prahy. Díky skromné finanční podpoře od matky, ještě hubenějšímu stipendiu od univerzity a příležitostným brigádám dokázala vystudovat andragogiku na filosofické fakultě. Zde se také seznámila

s Markem, vědeckým asistentem na katedře. Brzy se nastěhovali do dvoupokojového pavlačového bytu v Nuslích, který Marek zdědil po prarodičích. Společně křičeli na Národní třídě, cinkali na Václavském náměstí a posléze prožívali frustraci z polistopadového vývoje.

O dětech mluvili sporadicky. Nechtěli se do rodinného života vrhnout po hlavě jako jejich kamarádi a spolužáci. Měli v plánu zajistit dětem stabilní zázemí, proto bylo třeba nejprve dokončit vysokou školu a najít si dobře placené zaměstnání a koupit auto a obstarat vhodnější bydlení a a a... Ovšem s každou zdolanou překážkou se brzy objevila nějaká další. Výhodně prodali nuselský dvoupokojový byt a zabydleli se v prostorném 3+1 v Horní Libni, ale nejprve bylo třeba splatit alespoň polovinu hypotéky. Obstarali si nové auto, ale to nemělo dostatečně velký kufr, aby se do něj vešel kočárek. O dětech se mluvilo stále méně a toto téma by nakonec zřejmě zcela utichlo, kdyby je k příslušné diskusi nedonutily okolnosti. Po jednom milostném aktu Marek zjistil, že mu praskl prezervativ. Chvíli oba mlčky zírali na oranžovou gumu, ze které vytékala vazká bělavá tekutina. Julie si v tu chvíli vybavila jednu scénu ze svého dětství. Tenkrát jí mohlo být tak pět šest let, protože měla na pažích rukávky na plavání. Stála se svou matkou před skříňkou v dámských šatnách a s úžasem sledovala, jak se sehnuté matce, která se soukala do hrubých, květovaných kalhotek s širokým lemem, přelévá vytahané břicho ze strany na stranu.

„Já budu mít bratříčka?“ zeptala se jí zvědavě.

Matka se lehce zamračila: „Už jsem jedno děcko měla a tohle je výsledek... Ale neboj, za to si můžu sama, u tebe to bude jiné,“ dodala dobrosrdečně. „Až ty budeš maminkou, dáme si pozor na to, aby se ti břicho takhle nevytahalo. Po porodu ti ho budu ovazovat, aby se ti stáhlo nazpátek.“

Julie odvrátila oči od použitého kondomu a podívala se na své ploché břicho. Pak pohlédla na Marka.

„Ne,“ řekli oba téměř současně. Pak se jen zabývali tím, kde sehnat Postinor. Po této příhodě už s Markem o dětech prakticky nemluvili. Když se Julie někdo zeptal, jestli chce mít děti, pouze se smutně a záhadně usmála. V tázajících to vyvolávalo dojem, že Julie sice děti chce, ale z nějakého důvodu je mít nemůže. Frekvence otázek se postupně snižovala, až se téměř zastavila. Julie a Marek si našli nový koníček, a to zážitkové cestování. Každým rokem hledali čím dál exotičtější destinace. Mohli si to dovolit, protože případného potomka odložili na neurčito, a nebylo tedy třeba tolik šetřit. Julie, novodobá kolonizátorka, každý zážitek pečlivě přišpendlila na obrovskou mapu světa připevněnou na stěně v předsíni. Byla na ni málem stejně pyšná jako rodiče na své děti.

Konečně se mohli plně věnovat svobodné a samoúčelné erotice. A proč by také ne, vždyť dnes si přece může dělat každý, co se mu zlíbí. Zajímavé ovšem bylo, že sexuální život Julie a Marka začal po čase skomírat. Nebylo to tím, že by měli strach z otěhotnění, neboť Julie se od patálie s kondomem začala jistit hormonální antikoncepcí a nechala si do zásoby napsat několik potratových pilulek. Oba se však postupně začali intimním chvilčkám vyhýbat. Bylo to, jako by sex oddělený od reprodukční funkce ztratil na kouzlu. Současně se začala vytrácet i láska.

Nyní Julie vidí příležitost jejich vztah opět obnovit. Ví, že hraje vabank, bude to buď, anebo. Ona ovšem vždycky věděla, jak Marka přesvědčit.

Dvě čárky. Dva zářezy na pažbě. Konečně pozitivní. Má tedy zhruba osmačtyřicet hodin. Ještě je třeba vše vyznačit do grafu. Cyklus jí trvá dvacet sedm až dvacet devět dní. Každý den si do tabulky zaznamenává bazální teplotu, zapisuje písmeno označující konzistenci hlenu (S — *sticky*, W — *watery*, C — *creamy*, E — *eggwhite*) a také informace o tvrdosti děložního čípku, který ve dnech, kdy nemenstruuje, poctivě prohmatává. Kromě toho vpisuje do tří kolonek grafu (PH pro pohlavní styk, M pro menstruaci a LH pro ovu-pozitivitu) znaménka plus a minus. Když se jí na testu zobrazí dvě čárky a naměří si vaginální teplotu o dvě desetiny vyšší než v jiných dnech, rozsvítí se jí v hlavě červená kontrolka. Zavolá Markovi, jestli by nepřišel dřív z práce, a připraví večeři bohatou na kyselinu listovou a bílkoviny. Poté a ještě dva následující dny proběhne pohlavní styk, a pokud to Marek zvládne, tak nejlépe i dvakrát denně. Julie si při aktu podkládá zadek polštářem a někdy zkouší i polohu na boku s nohama přitlačenýma k hrudi. Snaží se vybatvit si scény z erotických filmů, které tajně sleduje, když je doma sama. Nejlepší totiž je, když i ona dosáhne orgasmu. To se pak její pochva začne rytmicky stahovat a nasává dovnitř Markovo sperma, čímž se šance na fertilizaci zvyšuje. Pak několik dní netrpělivě čeká, aby to desátý den nevydržela a změřila si hladinu HCG.

Julie není blázen a se snahou to nepřehání. Když se na to moc tlačí, tělo se uvede do stresového stavu a začne se bránit otěhotnění, to ona dobře ví. Proto některé fertilizační techniky dopředu zavrhla. Například po souloží nekládá prsty do pochvy, aby postrčila semeno směrem k děložnímu čípku. To by jí snad bylo i trapné. Úplně postačí, když si po styku na několik minut opře pokrčené

nohy o zeď nebo udělá svíčku. Také nenutí Marka, aby si z hygienických důvodů před stykem omýval žalud vlažnou vodou. Dokonce se na něj ani nezlobí, když si občas napustí horkou vanu, ačkoli se mu tím zahřívají varlata a ta pak produkují méně funkčních spermií. Julie je také natolik chytrá, aby si uvědomila, že kopulace má být i příjemným aktem. Proto si příslušné večery obléká krajkové spodní prádlo a vyčesává zrzavé vlasy do drdolu, i když jí to připadá lehce ponižující. Aby si styk trochu užili, hustou atmosféru příležitostně odlehčí připraveným vtípem nebo legrační historkou. Někdy Marka motivuje i odměnou. Dovolí mu, aby víkend trávil se svými přáteli, nebo ho neruší při počítačových střilečkách.

Nerada však dělá věci zbytečně. Aby snaha nepřišla vniveč, podnikla k dosažení svého cíle i další kroky. První přišlo na řadu kouření. Vášnivá kuřačka Julie, která se se svým zlozvykem léta nedokázala rozloučit, prostě jednoho dne rázně uhodila do stolu a nedokouřenou krabičku jediným máchnutím ruky vyhodila do koše. Projekt „mimi“ zkrátka měl prioritu. S alkoholem sice nedokázala zcela zatočit, ale omezila ho na období menstruace, přičemž si první skleničku nalila až druhý den, kdy se jí krev plně rozproudila a nebylo tedy pochyb, že se jedná o skutečný menses. Dále si nechala ověřit průchodnost vaječníků a změřit hladinu progesteronu a prolaktinu. Začala jíst stravu bohatou na nenasycené tuky, železo, hořčík a selen a před spaním pět minut týrala pánevní dno. Zašla s Markem do střediska asistované reprodukce, aby si nechal změřit množství pohyblivých spermií. Přesunula mu těsné slipy na dno zásuvky a nakoupila volnější trenky. Ví tedy, že by projektu nic nemělo stát v cestě. Proto nechápe, proč toto absolvuje už jedenáctý cyklus.

Dnes má ovšem pocit, že by to vážně mohlo vyjít. Je si naprosto jistá, že to klapne, tohle ženská prostě pozná,

říká si. V podbřišku jí tepe, v celém tom jejím ženském pohlavním ústrojí to píchá a svědí nedočkavostí. Touhou po oplodnění. Když vytáčí číslo, nemůže se dočkat, až Markovi sdělí plán na večer. Jakmile se ozve vyzváněcí tón, dokonce i šibalsky pozvedne obočí. Vyzvánění však spadne do schránky, a tak může Markovi nechat jen vzkaz.

„Ahoj, tulí, to jsem já, doufám, že tě neruším od něčeho důležitého. Neměl bys dneska chuť na párek v rohlíku?“ prohodí a bezděky se uchechtne. Je to jedna z jejich zábavných šifer. Něco jako nakrmit vrabčáka nebo vyvenčit veverku.

Snad ještě Marek není na kuželkách jako posledně. Zbytečně promarnili den, když byla Julie nejplodnější. Stejně jako předminulý cyklus, kdy si Marek na badmintonu natáhl stehenní sval a prakticky proležel celou ovulaci. Poslední dobou vůbec trochu polevil, Julie má pocit, že ho dokonce musí nutit ke spolupráci. Dnešní noc to ale určitě vyjde, říká si Julie a snaží se představit si Marka v tom novém upnutém tričku, které mu porídila. Slastně mhouří oči. Marek v něm vypadá tak sexy, že mu ho bude muset hned svléct. Julie si nalije sklenku hroznového džusu (kvůli resveratrolu) a natáhne se na pohovku.

Koupelnou se line kyselý zápach zvratek. Postava uvnitř se znovu a znovu sklání nad umyvadlem, aby ulevila rozbouřeným žaludečním šťávám. Rytmicky se kýve jako muslim při ranní modlitbě a vydává při tom

i táhlé hlasité zvuky, jen atmosféra není tak slavnostní.

Julie si často představovala, jak se jí žaludek poprvé začne bouřit ranní nevolností a ona s hlavou v míse konečně zakusí pocit štěstí, který je dopřán jen těhotným ženám. Nyní však nevědomky chrápe v obývacím pokoji, zatímco se nad umyvadlem zmítá Marek. V pozdních nočních hodinách si tu odpykává následky své klukovské rebelie. Když se mu konečně podaří zastavit vodoпад nažloutlé čalamády, rozhlédne se po koupelně a na moment ztuhne. Zvratky pokrývají téměř celé umyvadlo a stříkance jsou viditelné i na kachličkách a zrcadle. Marek chce rukou smýt stopy noční vzpoury, ale hlava se mu točí tak, že se potácí a stříkance spíše rozmazává. Tohle na zkaženou klobásu asi neukecá. V tu chvíli otevře dveře rozespálá Julie, kterou Marek svým řáděním v koupelně probudil.

„Tak tohle jsi pěkně posral,“ procedí skrz zuby, když jí padne zrak na pozvracené kachličky.

Marek se zapře rukama o rám dveří, aby neupadl, a vykouzlí provinilý úsměv.

„Julí, mazlí, pro... promiň, trošku jsme s klu...kama blbli,“ koktá Marek. „Jenom mali... malilinko se zcili... zcivilizuju a jsem *ready*, mazlí. Pojd', poš... pošká... poškádlíme ra... ra...“ Marek se snaží zachránit situaci a vykročí směrem k Julii, aby ji objal. Ta před ním ovšem zhnuseně ucukne a Marek se skácí k zemi.

„...raptora,“ vydechne na podlaze a zavře oči.

Julie se nad Markem skloní. Nejraději by mu vrazila pár facek, je jí však jasné, že by to ničemu nepomohlo. Jakmile Marek usne, nevzbudí ho ani sbíječka.

Ta situace jí připomíná příhodu, která se stala na jejich první společné dovolené v hotelu Radar v Nížkých Tatrách. Tehdy mezi nimi došlo k první vážnější hádce. Julie si už nevzpomíná, proč se hádali, ale vybavuje si svůj nepřekonatelný vztek na Marka. Asi jí hodně ublížil,

protože se tehdy rozhodla, že se s ním rozejde. Nechtěla se ovšem rozejít v dobrém, nýbrž mu dát pořádně ostré kopačky, aby ho to opravdu bolelo a on si uvědomil svou chybu. Doufala, že k ní přileze s prosíkem a ona mu pak blahosklonně odpustí. Když konečně našla správnou formulaci pro vyjádření svého rozhodnutí a otočila se na Marka, s úděsem zjistila, že spí. Julie myslela, že bude mít infarkt. Právě prožívala jedny z nejhorších chvil svého života, a on si klidně chrněl! Nejprve na něj mluvila, pak mu zacpávala nos, a dokonce ho i tahala za uši. Marek však spal tak tvrdě, že si ničeho nevšiml.

I dnes jeho defenzivní strategie funguje na jedničku. Marek má hlavu zvrácenou dozadu přes práh koupelny, pootevřená ústa a chrápe. Svět kolem sebe naprosto vymazal z vědomí. Julie si k němu sedne na bobek a rozpláče se. Podloží mu hlavu polštářem a pohladí ho po tváři. „Ty promiň,“ řekne, protože ví, že ji neslyší.

Na to, aby ho odtáhla do postele, je příliš těžký, proto alespoň zajde do obývacího pokoje pro deku, aby se na studené podlaze nenastydl. Přikryje ho od chodidel až po krk a deku mu podhrne pod tělo, aby mu bylo teplo. Podívá se na nástěnné hodiny — jsou čtyři ráno a ona musí za dvě hodiny vstávat do práce. Snad se jí ještě podaří zabrat. Julie se otočí na spícího Marka a v duchu mu popřeje dobrou noc.

Když vykročí do předsíně, něco ji donutí se zastavit. Jako by ji někdo, snad nějaký čertík, tahal za cíp županu. Otočí se a oči jí padnou na deku. Tohle zná už ze svých studentských let, kdy musela jezdit prvním ranním vlakem do školy. V duchu se posmívala chlapům v kupé, kteří si s provinilým výrazem ve tváři tiskli aktovku do klína. Tehdy poprvé v životě pocítila skutečnou radost z toho, že je holka.

Copak to teď může takhle jednoduše vzdát? Ona? Julie? Vždyť si zrovna včera do tabulky zaznamenala

zvýšenou teplotu a velké E! Ještě chvíli váhavě přešlapuje v předsíni a pak udělá krok směrem k Markovi.

Z policejní služebny jsem zamířila rovnou domů. Opět jsem se vyhnula tramvajové zastávce a vydala se po už vyšlapané cestičce. Ještě jsem netušila, že se můj akční rádius v následujících týdnech scvrkne na tuto krátkou úsečku spojující můj byt s policejní stanicí. Neustále budu pendlovat mezi Palmovkou a Horní Libní, počáteční a cílovou stanicí, nevnímajíc, která je která.

Cesta domů mi trvala slabou čtvrthodinku. Na schodišti našeho činžáku jsem se snažila vybavit si pocity, které mě dříve zaplavily, když jsem se blížila ke svému bytu. Marek a já jsme na svůj byt bývali velmi pyšní. Mnozí nás před stěhováním do zchudlé, zaplivané Libně varovali, ale my jsme sem přišli s nadšením. S chutí jsme vyházeli masivní tmavohnědý nábytek po předchozích majitelích, vymlátili oprýskané zarezlé kachličky v koupelně a vytrhali dřevěné bednění na stěnách. Stará zasmrádlá špeluňka se díky naší pílí proměnila v moderně zařízený, vzdušný prosluněný byt. Byli jsme hrdí na to, že jsme si tu krásnou oázu vytvořili všem navzdory. Navzdory rušné silnici před domem, pokáleným chodníkům, všudypřítomným hernám, řvoucím pobudům a hloupým přízemním sousedům.

Ve dveřích bytu mě teď však místo vůně domova udeřil do nosu zatuchlý smutek. Za ta léta jsem si na ten zamřelý depresivní smrádek zvykla, jsme spolu takříkajíc srostlí, tvoříme jeden celek. V předsíni se mi jako

pokaždé vybavil Markův obličej zkřivený hněvem, když mě s napěchovaným kufrem odháněl od sebe. Že prý ze sebe nenechá dělat chovného býka, křičel na mě ve stejný den, kdy nevědomky zplodil Anežku. Muselo se v něm něco zlomit, když se ráno probudil s dekou halabala přehozenou přes obnažené přirození.

Opatrně jsem se rozhlédla kolem a váhavě vešla do kuchyně jako pachatel, který se vrací na místo činu. Nic se zde nezměnilo. Otevřená lednice, nedopitá lahev portského, nůž umazaný od krve — všechno mi připomínalo můj včerejší zločin. Jen Agnes chyběla. V tomhle světě se už nikdy neobjeví.

Zaklapla jsem lednici, umyla zaschlé hnědé skvrny na noži a vytáhla z horní police chleba. Ostrý nůž se zaryl do bochníku a z jeho těla vykousl krajíc. Neobtěžovala jsem se hledat máslo, z hladu jsem ho vestoje zhltdala suchý. Na stejném místě, kde předešlého večera stála Agnes. Zbyl z ní jen stín, který se mi přilepil na záda. Odháněla jsem ho od sebe, ale nedal se zastrašit.

V kuchyni bylo horko k zalknutí. Došla jsem k oknu a položila ruce na mosaznou kličku, abych v pokoji větrala. Jakmile jsem na dlani ucítila chladný kov, celým tělem mi projela ostrá bolest. Zdřevěnělé ruce mě odmítly poslechnout, najednou jsem nebyla schopná kličku sevřít prsty a okno otevřít. Zalapala jsem po dechu a opřela se o stěnu, abych neupadla. Pocítila jsem velkou únavu, vždyť jsem několik nocí prakticky nespala. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a vykročila k ložnici.

V hale jsem si všimla dveří do Agnesina pokoje. Zvláštní, nebyly ještě ráno zavřené? pomyslela jsem si. Obvykle si je Agnes zamykala, ale nyní se na mě šklebily jako rozevřená vlčí tlama. Snad se mi snažily dát najevo, že ona už svůj pokoj nebude potřebovat. Že se už domů nikdy nevrátí. Opatrně jsem vykročila ke dveřím a zastavila se s přivřenýma očima na jejich prahu. Připadala jsem si

jako dítě, které slídí v pokoji rodičů, aby našlo schované dárky pod stromeček.

Pozorně jsem si prohlížela věci kolem sebe jako exponáty v muzeu. Pro kohokoli jiného by to byl pokoj obyčejné patnáctileté pubertáčky, jen pro mě mají Agnesiny věci jiný význam. Nejdřív mi do očí padlo prázdné terárium po křečkovi v rohu pokoje. Agnes křečici pojmenovala Venuše, protože měla velký zadek a vyvalené břicho. Zvíře s požitkem lehávalo na břicho se zády opřenými o křeččí domeček a dávalo na odiv své vyvinuté dolní partie. Jako většina křečků byla i Venuše nedůvěřivá a každého kousla. Kromě Agnes, od té se nechala drbat i na bříšku.

Přistoupila jsem k Agnesinu psacímu stolu a otevřela horní zásuvku. Našla jsem tam její starou žákovskou knížku, nadepsaný, avšak prázdný sešit na matematiku a nějaké vytištěné materiály o Kubě. Poodešla jsem k její posteli a sáhla pod polštář. Sem si přece holky obyčejně schovávají deník. Ráda bych se z něj o ní dozvěděla něco víc, vyčetla tam, proč to muselo dopadnout takhle. Nic jsem však nenašla, Agnes mi to rozhodně nehodlala usnadnit. Budu si muset prázdná místa ve své hlavě poskládat z věcí a vzpomínek, které po ní zbyly.

Na nástěnném zrcadle viselo několik přívěšků s připnutými růžovými dětskými sponkami a zavěšenými gumičkami do vlasů. Kdysi jsem po Agnes vyžadovala, aby si dělala ve svých nepoddajných vlasech uprostřed pěšinku a po stranách nosila culíčky. Měla jsem radost, že vypadá upraveně a nepadají jí vlasy do očí, bylo to takové dětské a roztomilé. Vypadala tak, jak jsem si ji vysnila. Taková čistá. *Neposkvrněná*. Pak jsem ji ovšem jednou viděla z okna, jak před domovními dveřmi ty moje pěkné, růžové gumičky stahuje a hází do batohu. Zkušeně si prohrábla vlasy, aby zrušila pracně vytvořenou pěšinku, a sčesala si dlouhou patku do čela, až jí skoro nebylo

vidět pravé oko. Z družiny jsem ji ovšem vyzvedávala opět s úhlednými culíky. Tehdy jsem se na ni zlobila.

Nakonec jsem si zvykla na všechno. Na špatné známky, lhaní, pití, drogy i útěky.

Oči mi těkaly po pokoji. Ze všech předmětů se na mě náhle začaly valit nepříjemné příhody, hádky a nedorozumění. Z té bodavé spršky se mi zatočila hlava, zavrávala jsem a dosedla na Agnesinu postel. Aniž jsem se obtěžovala svléct si potem nasáklé oblečení, lehla jsem si na její ustlanou postel a nasála vůni použitého ložního prádla. Dlaní jsem zatlačila tupou bolest, která se ozvala v podbříšku.

Těsně předtím, než se mi únavou zavřely oči, jsem sebou maličko trhla. Na zrcadle něco chybělo. No jistě, nebyl tu amulet! Když jsem zavřela oči, viděla jsem ho před sebou jako na dlani. Kožený řemínek s černými a bílými korálky se zavěšeným stříbrným, ručně tepaným kruhovým šperkem. Uprostřed kruhu bylo vyryté malé kolečko protnuté čtyřmi osami. Dvojice kolmých čar připomínající ostré šípy se střídala se dvěma osami, které se na konci mírumilovně stáčely do ulity. Suvenýr, který jsem si kdysi pořídila v Havaně v krámku s voodoo cetkami pro turisty. Byl to čirý rozmar, talisman se mi vlastně ani nijak zvlášť nelíbil, a tak jsem ho jen leda-byle hodila do tašky. Netušila jsem, jak významnou roli bude v mém životě hrát.

Ale teď je pryč a Agnes s ním. Když jsem byla v jejím pokoji naposledy, ještě tam visel. Vyhodila ho snad Agnes? Nebo ho přece jen vzala na milost? Mé tělo nakonec rezignovalo a dalo přednost milosrdnému spánku.

Doktor vykresluje studenou sondou na jejím břiše spletenec čar. Tohle Julie zažila už tolikrát. Za chvíli si vezme ubrousek, utře gelového pavouka z břicha a opět odejde domů se schlíplýma ušima jako zpráskaný pes.

„Je to tam,“ podotkne doktor unyle, aniž odvrátí pohled od obrazovky, „zřetelné těhotenství,“ a zastaví sondu uprostřed rozvětvené pavučiny.

Julie zírání na monitor a nevidí nic než neurčité fleky. Co? Co že by měl ten černobílý obrazec znamenat?

„Vidíte, tady,“ ukáže doktor na světlejší skvrnu na obrazovce, „5,8 milimetrů, asi tak šestý týden.“

Julie tomu stále nemůže uvěřit a hledá nějaký problém. „To jste se asi spletl,“ řekne a potřese hlavou.

„Snad po třiceti letech praxe poznám plod,“ sykne uraženě doktor a poklepe prstem na skvrnu na monitoru.

„A nemůže to být cysta? Není to mimoděložní? A co když potratím?“ zasypává Julie doktora pochybovačnými otázkami.

„Zatím to vypadá v normě. Teď ještě abychom potvrdili vitální těhotenství. Až budete odcházet, domluvte si u sestry prohlídku za dva týdny. A pošlete sem další.“

Julie se v kabině mechanicky oblékne s pohledem upřeným do prázdna. Teprve venku si všimne, že si svetr oblékla naruby. Sestra jí v druhé části ordinace vrazí do ruky lístek s datem a hodinou další návštěvy, ale Julie se ani nepodívá pro kontrolu do diáře. Zastrčí lístek do kabelky a opustí ordinaci malátným krokem.

V čekárně spatří tři ženy v různém stupni těhotenství. Dvě z nich tu už viděla, musela si vždy dávat velký pozor, aby si nevšimly jejího nenávidného pohledu, ale teď jí najednou napadne, že si i ona možná jednou mezi

ně sedne a z tašky jen tak mimochodem vytáhne těhotenskou průkazku.

A sakra, měla jsem si zajít u doktora na záchod, napadne ji venku před poliklinikou, teď abych hledala nějakou měkkou nebo stanici metra. Veřejné záchody úplně nesnáší. Prkénko je téměř vždy počůrané a toaletní papír vymotaný. Proč se jí ale chce čůrat, když byla na záchodě těsně před prohlídkou a od té doby nic nepila? No jo, vlastně, uvědomí si náhle, když sestupuje po schodech do vestibulu metra.

Julie podá paní v okénku pětikorunu a zavře se do kabinky. S nelibostí poslouchá močení a šustění papírem z okolních kabiněk. Dnes to tu páchne hůř než obvykle.

Aha, bleskne jí hlavou, zlepšil se mi čich, další příznak, zajásá a s požitkem znovu nasaje pach pohlaví, moči a stolice.

Při pohledu do zrcadla si všimne mokrých míst na halence. Přičichne k podpaží a usměje se. Snaží se vzpomenout si na další symptomy těhotenství, o kterých slyšela a které si načetla v ženských časopisech. Teď ještě aby se jí dělalo na zvracení a točila hlava. Také by měla mít chuť na něco zvláštního.

Vyjde na ulici a místo do práce zamíří domů. Je tak rozrušená, že by se stejně nemohla soustředit na pracovní povinnosti, které se pro ni rázem staly podružnými. Po cestě domů se rozhlíží kolem sebe. Svět se pro ni od rána zcela změnil. Jako by najednou získal přidanou hodnotu. Dnes je středa a ona čeká svoje první dítě! Slunce svítí a ona, ach, ona je těhotná! TĚ-HOT-NÁ! Julie si užasle potichu slabikuje slovo, které jí bylo doposud cizí, jako nějakou kouzelnou formuli.

„Už zase, slečno Čechová?“ vytrhne ji ze snění mrzutý hlas paní Freimannové, domovní drbny, se kterou se střetne ve vstupních dveřích. Kdykoli ji oslovuje, dává si velmi záležet na zdůraznění slova „slečna“, aby jí jízlivě

připomněla, že ve svém věku měla být už dávno vdaná.

„Ty dveře se přece musí ručně zaklapnout, víte přece, že se nedovírají. Takhle nám sem nalezou feťáci a cikáni,“ napomene ji jako malou holku.

Co mi tu ta bába žvaní o takových kravinách? myslí si Julie, vždyť jsem těhotná! Co je mi do nedocvaknutých dveří!

Doma vytáhne z kabelky telefon. Už se nemůže dočkat, až se svěří. Na druhou stranu tu novinu nechce takhle brzy vykřičet do celého světa, protože je trochu pověřčivá. Proto se rozhodne sdělit šťastnou zprávu jen své nejbližší osobě.

„Ahoj, mami, dlouho jsme se neslyšely...“ řekne do sluchátka.

7

HesterPrynne: Holky, mám trochu blbý dotaz.

Jsem v 8. týdnu a poslední tři dny mi vůbec není špatně (ten týden předtím jsem taky nezvracela, ale nebylo mi dobře, měla jsem průjem a furt jsem spala), akorát mě bolí prsa, jinak žádný příznaky necítím. Je to normální? Minulý týden mi potvrdili srdíčko. Na UZ jdu až za dva týdny a bojím se, jestli se něco nestalo, jestli to třeba není zamklý. Ráda bych nějaký rozumný babský rady, J.

Peťulka: Ahoj, to neva, že ti není špatně. Mně bylo trochu mdlo jen dvakrát, v obou případech ráno 21+3 a 22+ott, ale asi to bylo proto, že jsem si zapomněla dát zázvorovej čaj. Já zas

měla hrozný ty kozy. Bolely jak čert. Nebejt těch brňavejch koz a výtoku, tak o ničem nevím.

Renda32: Vítej v kruhu průjmařek! Já jsem prosr... první tři čtyři měsíce. Měla jsem zrovna před státnicema, tak jsem si navalila skripta na hajzl a proseděla tam skoro celej den. Teď na prahu pátýho se to trochu zlepšilo. Ber to jako dar a nestresuj se tím.

Arven: Na nevolnosti jediňe homeopatika. Mají schopnost stimulovat organismus k lepšímu využití vlastních obranných sil a nejsou vůbec toxická. Doporučuji každé ráno 5 kuliček sepiaofficinalis 15 ch. Vůbec si myslím, že chodit k doktorovi je zbytečné, já rodila i bez asistentky a duly. Doma se psem. Byl to magický zážitek, totální splynutí s přírodou. Nic se tomu nevyrovná, ani nejlepší orgasmus. Každá žena přece sama cítí, jestli je ona a dítě v pořádku.

Renda 32: To Arven: Ty seš teda dobrej degeš.

Shelma: Hesterko, tvoje problémy na moji hlavu. Těhotenství přece není žádná nemoc.

Aisha: Tak to mně teda bylo blbě festovně. Ráno jsem vstala a už jsem letěla na záchod. Jednou jsem po cestě ohodila synka i kocoura. A když jsem ty blitky splachovala nebo utírala, tak mi hned bylo zase blbě.

HesterPrynne: Holky, díky, koukám, že asi můžu bejt ráda.

Julie si našla novou zábavu. Jakmile v práci vypne počítač, spěšně nahází věci do kabelky, navlékne sako a spěchá domů. Nemůže se dočkat, až se na ni doma rozzáří

obrazovka jejího vlastního počítače. Sice stál řůru peněz a kromě toho každý měsíc nějaká ta tisícovka navíc padne na účet za telefon, ale co naplat, Julie si nemůže pomoci. Každý večer se odehrává víceméně stejně. Hned jak v předsíni skopne boty a v kuchyni popadne do ruky něco k snědku, rozvalí se na pohodlném otočném křesle u stolku v obývacím pokoji a spustí modem. S prvním zapískáním a zaškvrkáním v černé skříňce se jí okamžitě prudce rozbuší srdce a chlupy na pažích naježí. A pak už jen klik — a je tam, v úplně jiném světě.

Vlastně to byla taková z nouze ctnost. Těhotná Julie toho má tolik na srdci, potřebuje se někomu svěřit se svými problémy a trápeními, obrátit se na někoho s prosbou o radu, ale proboha na koho? Julie není člověk, který by se s kamarádkami, má-li vůbec nějaké, dokázal bavit o intimních problémech. A proto je tady — ve světě čísel a písmen, kde nikdo nikoho nezná osobně. Zatímco se tu přítomní pánští uživatelé baví o počítačových hrách, pornu a podobných kravinách, ona dala dohromady partu bezva ženských, se kterými řeší skutečně důležité věci. Konečně může bez zábran diskutovat o vaginálním výtoku a frekvenci stolice, nikdo se nad tím nepohoršuje, a proč by taky, vždyť je to přece lidský, říká si. Líbí se jí, že uživatelky fóra může oslovovat „holky“, i když je nikdy neviděla. Po tom, co přestala chodit s kolegy na cigárko na terasu, jedno z posledních míst, které popírá přísně hierarchickou strukturu ve firmě, se v práci stýká téměř jen se sobě rovnými. Zde, na Mageu, ovšem sociální postavení nehraje roli, všichni jsou na tom stejně a to Julii momentálně vyhovuje. Neustále rozesílá nové a nové dotazy:

„Holky, myslíte, že vadí mimískovi, když se ohýbám nebo spím na břiše? A co myslíte, bude mímu vadit, když pracuji s notebookem na břiše? Aby se nepřehrálo.“

„Mám trochu strach, jestli mimčo nemohlo ohluchnout. Šla jsem se podívat na ohňostroj, jenže to byly takový pecky, až se mi břicho klepalo. Co když se mu něco stalo? Co když jsem mu poškodila sluch?“

„Co myslíte, mám jít na screening kvůli Downovu syndromu? Nikdy to u nás v rodině nebylo a bojím se toho stresu.“

Zajímavé je, že Julie, která se doposud spoléhala téměř jen na sebe, zakládá nová auditoria a dožaduje se zcela absurdních rad. Místo vlastní fotografie sice na web vložila cizí fotku, kterou si někde stáhla, a vystupuje pod pseudonymem, ale informace o svém těhotenství si nevymyslela:

HesterPrynne
Lilypie
12 weeks and 3 days pregnant
Sex unknown
174 days to go

Ve chvílích, kdy trochu pomine těhotenské opojení a Julie opět začne racionálně uvažovat, se však zasmuší. Má Markovi zavolat? Je jí trapně už jen z té představy, že s ním mluví. Na druhou stranu Marek má jako otec právo to vědět. Naštěstí však Juliino tělo brzy začne vylučovat dostatečné množství těhotenských hormonů, které sníží její schopnost uvažovat natolik, že není schopná se koncentrovat na řešení složitějších problémů.

Dnes je obzvláště nervózní, protože jde opět na gynekologii. Neustálá vyšetření a ultrazvuky ji stresují. Má pocit, jako by na vysoké skládala ústní zkoušky. Zkoušející se vždycky soustředili na to, co student nevěděl. Jakmile objevili nějakou slabinu, začali do ní rýpat. A po

absolvování jedné zkoušky přišla vždy nová a ještě těžší. Julie též nesnáší, když jí berou krev. Při pohledu na tlustou jehlu zarývající se do žíly na ni jdou mdloby.

„Je nutné, abyste zjišťovali pohlavní nemoci, když jsem v posledních patnácti letech měla jen jednoho partnera? A proč zkoumáte, jaký mám Rh faktor, když vím dobře, že mám A+? Vždyť jsem dřív darovala krev, dokonce s sebou mám legitku dárce,“ ptala se minule v ordinaci.

„To je rutinní postup, takhle to děláme vždycky. Je to pro vaše dobro,“ suše odvětila sestra a zarejdila jí jehlou v žíle, aby krev lépe tekla.

Když dnes Julie vchází do ordinace, doktor už má výsledky.

„Je to dobré, Rh faktor je pozitivní, pohlavní nemoci nemáte,“ informuje lékař Julii a tváří se při tom důležitě. „Odložte si v kabince.“

„Teď to trochu zabolí. Všechno v pořádku, čípek se neotevívá. Ještě na ultrazvuku zkontrolujeme srdíčko, pojdte si na lehátko.“

„Tak to je taky v normě. Těhotenství je stále fyziologické, buďte ráda, při vašem věku. Srdeční akce plus a velikost plodu odpovídá týdnů, 5,6 cm, to je normální, není důvod k obavám,“ říká a tiskne pro Julii černobílý obrázek. Škoda, že má doktor tak špatný ultrazvuk. Jinak by viděla, že miminko už vypadá jako malý človíček. Julii by se sice asi nelíbil, vždyť do její představy ideálního tvora má ještě daleko. Hlavu má pomalu stejně velkou jako tělo a jeho kůže je nehezky nažloutlá. Jinak má však už všechno, co bude potřebovat. Má oči i uši, všechny končetiny i orgány.

„Už je vám třicet pět let,“ dodá doktor. „Tak to vás pošlu na amniocentézu. Všechny ženy nad pětatřicet podstupují odběr plodové vody, aby se vyloučilo riziko genetických vad.“

Julie se zarazí.

„A to jako musím?“ vyhrkne na lékaře.

Doktor neodpoví, jen se na Julii otráveně podívá. Julie si připadá jako žačka, která svému učiteli položila úplně hloupou otázku.

„A jak se ten odběr provádí?“ zeptá se.

„My to tu bohužel nemůžeme dělat, nemáme na to vybavení, zajdete si do nemocnice na lepší ultrazvuk a tam vám ji odeberou. Je to všechno při vědomí, trvá to jen pár minut,“ vysvětluje lékař znuděně.

„A může se něco stát?“

„To riziko je celkem malé, ale nějaké tam vždycky je. Tak půl až jedno procento. Ale jsem si jistý, že se to vyplatí. Určitě nechcete dítě s Downem. Podle mě by to mělo být povinné ze zákona, rodiče by měli od počátku vědět, na čem jsou, a podle toho se zařídit. Vždyť mít dítě s Downem je zátěží nejen pro rodinu, ale i pro celou společnost.“

Julie se tváří trochu vystrašeně. Blbečka nechce, to jistě ne, ale co když to dopadne špatně?

„Promiňte, že jsem vás trochu strašil,“ řekne doktor, protože si všimne Juliina vyplašeného výrazu. „Pokud dodržíte klidový režim, mělo by to být v pořádku.“

Čtyři týdny do amniocentézy prožije Julie v obrovském stresu. Neustále se snaží získat nové informace o chystaném zákroku. Každou chvíli si přehraje v hlavě, co jí řekl lékař.

To riziko je celkem malé. Tak půl až jedno procento.

Jednoduchá matematika. Je to jedna ku jedné až dvěma stovkám, že potratí, propočítá si Julie. V odborné publikaci se dočetla, že u pětatřicetiletých rodiček je riziko

Downova syndromu 1:250, riziko postižení je tedy nižší než riziko ztráty plodu, ale rozdíl není tak velký.

Co je horší — smrt dítěte, nebo mít na krku uvázaného imbecila? Julie si v duchu vypočítává všechny možnosti. Pokud odběr odmítne, možná bude jednou vodit po ulici za ruku šikmookého blbečka. Při té myšlence se zachvěje zhnusením. Jestli však v důsledku odběru potratí, pravděpodobně už žádné jiné dítě mít nebude. Po tom, co Marek odešel, jen tak nějakého chlapa nezíská, vždyť už ani neví, jak na to. Čas na plození dětí jí neúprosně odtikává. Vlastně ani nemá náladu vyhledávat tokající chlapy a bavit se s nimi o trestu smrti a porovnávat názory na eutanazii. Po pravdě řečeno žádného chlapa nechce ani nepotřebuje.

Julie před sebe napřáhne ruce dlaněmi vzhůru a mírně jimi pohupuje, jako by v nich měla dvě závaží. Které z nich jí tíží víc? Které odhodí dříve? Julii nervozitou vyraší na čele pot. Jak může být stavěna před takovou volbu? Jak má ona, nastávající matka, něco tak strašného rozhodnout?!

O dva dny později je možné Julii spatřit v druhém patře Gynekologicko-porodnické kliniky Nemocnice Na Bulovce. Mezi pacientkami v nemocniční čekárně je Julie jediná, která se usmívá. Představuje si samu sebe na stejném místě za nějaké čtyři měsíce. Nepůjde k okénku kartotéky jako dnes, ale rovnou do dveří vpravo, na kterých stojí: „Zvonek pro rodičky nad 20. t. t.“

Zvědavě se rozhlíží kolem sebe. Oči jí padnou na ženu s klepající se bradou, která mezi bolestivými vzdechy urputně tiskne zvonek. Julie nevědomky zaryje nehty do dlaní, jak spolu s ní prožívá bolest a nervozitu. Dveře se rozlétnou a hekající ženy se ujme postarší sestra. Julie ještě zahlédne, jak se za chvíli za mléčným sklem ženina silueta svlékne. Neví však, co se s ní stane dál. Netuší, že prosklené dveře jsou portálem do jiného světa. Spolu s šaty nastávající matka odhodí i část svého